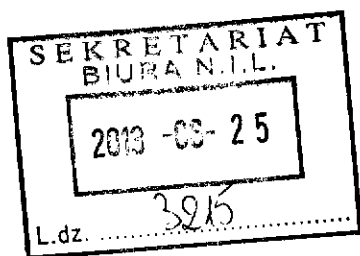

Warszawa, dnia 18 czerwca 2013 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO FINANSÓW
PODSEKRETARZ STANU**

PT7/8183/93/322/KWA/13/RD59025
RWPD33027

**Pan
Maciej Hamankiewicz
Prezes Naczelnej Rady Lekarskiej**

**ul. Jana Sobieskiego 110
00-764 Warszawa**

Szanowny Panie Prezisie,

W związku z pismem z dnia 18 kwietnia 2013 r. znak: NRL/ZRP/MK/243-1/710/2013 w sprawie wydania z urzędu interpretacji ogólnej dotyczącej stopnia szczegółowości danych identyfikujących usługę, jakie powinien wpisać na paragonie fiskalnym lekarz lub lekarz dentyista prowadzący działalność leczniczą, uprzejmie informuję, co następuje.

Jak już informowałem w piśmie z dnia 7 czerwca 2011 r. znak PT7/8183/53/258/KWA/11/BMI94958 kasa rejestrująca, zgodnie z art. 111 ust. 6a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) służąca do prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 111 ust. 1 ustawy, musi zapewniać prawidłowe zaewidencjonowanie podstawowych danych dotyczących zawieranych transakcji, w tym wysokości uzyskiwanego przez podatnika obrotu i kwot podatku należnego, oraz musi przechowywać te dane lub też zapewniać bezpieczny ich przekaz na zewnętrzne nośniki danych.

Podatnicy prowadząc ewidencję przy użyciu kas rejestrujących, w myśl § 6 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie kas rejestrujących (Dz. U. poz. 363), wydają nabywcy, bez jego żądania, paragon fiskalny. Zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 6 ww. rozporządzenia paragon fiskalny zawiera m. in. nazwę towaru lub usługi pozwalającą na jednoznaczną ich identyfikację. Stosownie natomiast do § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia paragon fiskalny może zawierać w miejscu określonym dla nazwy również opis towaru lub usługi stanowiący rozwinięcie tej nazwy. Oznacza to, że podatnik powinien wystawiać paragony zawierające nazwy towarów (usług) na tyle szczegółowe, żeby z jednej strony pozwalały one organowi podatkowemu na weryfikację prawidłowego rozliczenia podatku, a z drugiej strony zapewniły konsumentowi możliwość kontroli dokonywanych zakupów. Podatnik powinien zadbać o takie zaprogramowanie kasy rejestrującej, aby konsument otrzymywał paragony z konkretnymi nazwami jednostkowymi towarów lub usług, pozwalającymi na ich jednoznaczną identyfikację. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądowym (wyrok NSA I FSK 63/09 z dnia 09.03.2010 r.).

Podatnicy prowadzący ewidencję przy zastosowaniu kas rejestrujących mają taką możliwość, skoro w świetle § 5 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące oraz warunków ich stosowania (Dz. U. Nr 212, poz. 1338, z późn. zm.) ilość znaków w linii dla nazwy towaru lub usługi na paragonie fiskalnym musi być nie mniejsza niż 12. Przepisy nie wykluczają przy tym stosowania skrótów, a dotychczasowa praktyka potwierdza, że podatnicy korzystają z tej możliwości. Sposób jednoznacznego identyfikowania towarów i usług jest ściśle związany z asortymentem towarów i usług, jakie podatnik oferuje oraz rodzajem działalności. Oznacza to, że to od podatnika zależy, w jaki sposób dobierze on nazwę towaru lub usługi, tak aby jego klient mógł jednoznacznie zidentyfikować zakupiony towar lub wykonaną usługę.

Jednocześnie stosując § 8 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z dnia 14 marca 2013 r. należy mieć na uwadze odpowiednie przepisy zawarte w Rozdziale 5. Zwłaszcza przepis § 36 zgodnie, z którym podatnicy użytkujący kasy, o których mowa w § 35 oraz art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Prawo o miarach (Dz. U. Nr 64, poz. 332), nieposiadające możliwości technicznych spełnienia wymagań określonych w rozdziale 2 (rozdział ten obejmuje m. in. § 8, czyli przepis stanowiący o „jednoznacznej identyfikacji”) stosują te przepisy odpowiednio.

Z łącznej analizy przepisów § 8 ust. 1 pkt 6 i § 36 ww. rozporządzenia z dnia 14 marca 2013 r. wynika, że stosowana przez podatnika kasa rejestrująca (system kasowy) i jej możliwości techniczne (w kontekście prowadzonej przez podatnika działalności; w szczególności jej zakresu) mogą mieć istotny wpływ na wymagania, co do sposobu identyfikacji towarów i usług, w tym znaczeniu, że brak możliwości technicznych związanych przykładowo z niewystarczającą liczbą pozycji dostępnych w bazie towarowej kasy rejestrującej (w stosunku do asortymentu oferowanych towarów) będzie skutkowało mniej szczegółowym prowadzeniem identyfikacji (tj. dostosowanym do możliwości technicznych kasy).

Odnosząc się do usług świadczonych przez lekarzy lub lekarzy dentyistów należy zauważyć, że stosowane nazwy będą zależały od zakresu świadczonych usług (inne usługi, a co za tym idzie inne nazewnictwo, będzie stosował lekarz np. pediatra, inne natomiast np. lekarz dentyista) i przyjętych zasad kształtowania cen. Jednocześnie jednak przy określaniu nazwy usługi świadczonej przez lekarzy można, co do zasady, wykorzystywać nazewnictwo stosowane przy tworzeniu zasad odpłatności (cennika) za świadczone przez konkretnego lekarza usługi. Mając na uwadze daleko idącą specjalizację w ramach wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentyisty (i związanym z tym ograniczeniem, co do rodzaju/liczby oferowanych świadczeń) oraz wspomnianą wyżej możliwość wykorzystywania nazewnictwa stosowanego w cennikach przy określaniu dla celów prowadzenia ewidencji przy użyciu kas rejestrujących nazw usług, wynikające z możliwości technicznych kas rejestrujących problemy z jednoznaczną identyfikacją nie powinny, w mojej ocenie, co do zasady wystąpić, a co za tym idzie nie pojawi się konieczność „odpowiedniego” stosowania § 8 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z dnia 14 marca 2013 r.

Tym samym nie można zgodzić się z poglądem, że w świetle przepisów ww. rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 marca 2013 r. wystarczające jest „zamieszczenie w paragonie fiskalnym jedynie takiej nazwy usługi, która pozwoli wyodrębnić usługi zwolnione od podatku VAT (tj. usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia) od usług medycznych objętych podatkiem VAT”, bez konkretnej nazwy usługi.

Odnosząc do przedstawionego w piśmie argumentu, iż każdy lekarz i lekarz dentyista ma obowiązek prowadzenia szczegółowej dokumentacji medycznej należy zauważyć, iż inną funkcję pełni prowadzona przez podatników ewidencja obrotu i kwot podatku, a innym celem służy

prowadzenie dokumentacji medycznej. Prowadzona przez podatnika ewidencja byłaby niewystarczająca, a ewentualna jej kontrola iluzoryczna, gdyby podatnicy mogli w bardzo ogólny sposób nazywać towary i usługi. Tym samym wymóg stosowania nazewnictwa jednoznacznie identyfikującego usługę (towar) realizuje, w mojej ocenie, zawartą w art. 111 ust. 7a pkt 1 ustawy dyrektywę uwzględnienia potrzeby właściwego ewidencjonowania obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących przez podatników, o których mowa w ust. 1 ustawy oraz potrzeby przeciwdziałania nieewidencjonowaniu obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas przez tych podatników, jak również zapewnienia kontroli prawidłowości rozliczania podatku. W tym względzie nie mogę się zatem zgodzić z Panem Prezesem, że przedmiotowe regulacje służą „nakładaniu na podatników obowiązku drobiazgowego dokumentowania na paragonie fiskalnym szczegółów wykonanej usługi”, a nie szeroko pojętemu prawidłowemu ewidencjonowaniu obrotu i kwot podatku.

Jeśli chodzi o powołany w piśmie art. 40 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i dentysty (Dz. U. z 2011 r. Nr 277, poz. 1634), dotyczy on obowiązku zachowania przez lekarza w tajemnicy informacji związanych z pacjentem. Dane natomiast, które powinien zawierać paragon fiskalny, nie pozwalają na identyfikację klienta i nie są objęte tajemnicą lekarską. W kasie rejestrującej pozostają takie same dane, jak na paragonie fiskalnym i dotyczą samej usługi wykonywanej na rzecz pacjenta (bez danych osobowych pacjenta) – na co wskazywano w ww. piśmie z dnia 7 czerwca 2011 r.

Mając powyższe na uwadze, a zwłaszcza brak zidentyfikowania w tym obszarze rozbieżnych interpretacji indywidualnych, nie widzę uzasadnienia do wydania z urzędu w trybie art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) interpretacji ogólnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż obszernie wyjaśnienie Ministerstwa Finansów w zakresie obowiązku umieszczania na paragonie fiskalnym nazwy towaru lub usługi pozwalającej na jednoznaczną ich identyfikację zawiera komunikat zamieszczony na stronie internetowej www.finanse.mf.gov.pl w zakładce VAT/Wyjaśnienia i komunikaty.

Maciej Grabowski
Maciej Grabowski